

נדרים מד-מה

המפקיר את שדהו - כל שלשה ימים יכול לחזור בו, מכאן ואילך אין יכול לחזור בו		
אמר תהא שדה זו מופקרת ליום אחד, לשבת אחת, לחדש אחד, לשנה אחת, לשבוע אחת, עד שלא זכה בה בין הוא בין אחר - יכול לחזור בו, משזכה בה בין הוא בין אחר - אין יכול לחזור בו	סיפא ר' יוסי!	קושי רישא רבנן
סיפא נמי רבנן היא. אי הכי, אמאי עד שלא זכה בה בין הוא בין אחר יכול לחזור בו? שאני שנה ושבוע, דלא שכיחי.		עולא
	מדסיפא ר' יוסי, רישא נמי ר' יוסי, ורישא היינו טעמא, דלא לישתכח תורת הפקר.	ריש לקיש

קושי על ריש לקיש: אי הכי, אפילו מיום הראשון נמי ליהוי הפקר!
תירוץ: אמר רבה: מפני הרמאין דמפקירין והדרין בהון.
קושי: אבל דאורייתא לא הוי הפקר ודלמא אתי לעשורי מן החיוב על הפטור ומן הפטור על החיוב!
תירוץ: דאמרי ליה: כי מעשרת, עשר מיניה וביה.

המפקיר את כרמו, ולשחר עמד ובצרו - חייב בפרט ובעוללות ובשכחה ובפיאה, ופטור מן המעשר;
קושי: בשלמא לעולא, דרבנן קתני לה ודאורייתא קתני לה – ברגע שהפקיר אי אפשר לחזור בו אלא לריש לקיש, אמאי פטור מן המעשר? שרק אסור מדרבן לחזור בו (שלא תשתכח תורת הפקר) וזה רק לאחר 3 ימים!

תירוץ 1: אמר לך: כי אמרי אנא - לר' יוסי, הא רבנן היא.
תירוץ 2: הא דאפקריה באנפי תרין, והא דאפקריה באפי תלתא, דאמר ר' יוחנן משום רבי שמעון בן יהוודק: כל המפקיר בפני שלשה הוי הפקר, בפני שנים - לא הוי הפקר.
דעה אחרת: ור' יהושע בן לוי אמר: דבר תורה אפילו באחד הוי הפקר, ומה טעם אמרו בשלשה? כדי שיהא אחד זוכה ושנים מעידין.

המפקיר את כרמו, ולשחר עמד ובצרו - חייב בפרט ובעוללות ובשכחה ובפיאה, ופטור מן המעשר	המפקיר את שדהו - כל שלשה ימים יכול לחזור בו, מכאן ואילך אין יכול לחזור בו	
מדאורייתא זה הפקר ואין מעשר לרבנן	מדברנן הצריכו 3 ימים מפני הרמאים לר' יוסי – שלא תשכח תורת הפקר	לפי עולא
	הפקיר בפני 2	לפי ריש לקיש – פירוש 1
הפקיר בפני 3		לפי ריש לקיש – פירוש 2